

κουβαλοῦν ξύλα Σῦρ. Κουβαλοῦνε ἀδιάκοπα κρεβάτα καὶ τρώνε Παξ. 'Αδιάκουπα βρέχ' φέτον τὸν καλονκαίρ' Αἰτωλ. Τὸν νιρὸ τρέχ' ἀδιάκουπα 'ς τὴν βρύσ' Χουλιαρ. || Ἄσμ.

Νὰ πολεμοῦσ' ἀδιάκοπα τῇ Κρήτης τοῖς τυράννοισι Κρήτ.

ἀδιάκοπος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀδιάκουπους Ἡπ. (Χουλιαρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιάκοπος.

1) 'Ο μὴ διακοπτόμενος, συνεχῆς ἔνθ' ἄν.: Βροχὴ ἀδιάκοπη σύνηθ. 'Αδιάκουπου χιόν' πέφτ' Χουλιαρ. Κακὸν κινρὸ ἀδιάκουπου ἔχουμι Αἰτωλ. 2) 'Ο ἀδιακόπως ὁμιλῶν, εὐγλωττος Ἡπ. (Χουλιαρ.): 'Αδιάκουπ' γλῶσσα. 3) 'Ο συνεχῶς βαδίζων Ἡπ. (Χουλιαρ.): Τοῦ τοῦ λέει τὸν πουδάρ' κ' εἶνι ἀδιάκουπους (τοῦ τοῦ λέει τὸν πουδάρ' = ἀντέχουν τὰ ποδάρια του).

ἀδιακρισία ἡ, λόγ. σύνηθ. ἀδιακρισιὰ Παξ. ἀδιακρισιὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀδιακρισία.

'Η ἔλλειψις διακρίσεως, ἀναίδεια ἔνθ' ἄν.: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει μὲ ἀδιακρισία ποῦ δὲ λέγεται! σύνηθ. 'Η ἀδιακρισία τους κ' ἡ χωριατιά τους δὲ λέγονται, κάνουν καὶ πῶς δὲ σὲ ξέρουν! Παξ. || Φρ. 'Αδιακρισία ποῦ τὴν ἔχει! σύνηθ.

ἀδιάκριτος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀδιάκριτε Τσακων. ἀδιάκριτος Κίμωλ. Κρήτ. Σύμ. Σῦρ. ἀδιάκριτους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδιάκρ'τος Μύκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδιάκριτος = ἀνάμεικτος, ἀκατανόητος, ἀναποφάσιτος.

'Ο μὴ ἔχων διάκρισιν, ἀναιδής, ἀναίσχυντος ἔνθ' ἄν.: 'Ανθρωπος πολὺν ἀδιάκριτος. Μωρέ, τὸν ἀδιάκριτο, ἀδιακρισία ποῦ τὴν ἔχει! σύνηθ. || Γνωμ.

'Η πείνα καὶ τὸν εὐγενῆ ἀδιάκριτο τὸν κάνει

Αἴγιν. Δίνεις τὸν ἀδιάκριτο ψωμὶ καὶ γυρεύκει καὶ ἄλλας νὰ τὸ φάῃ Ρόδ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Σουῖδ. «ἀδιάκριτος»... λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων τὰ δέοντα ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων καὶ 'ΗΣύχ. «ἀδιάκριτον» μὴ ἔχοντα διάκρισιν».

ἀδιαλάλητος ἐπίθ. Σῦρ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. διαλάλητος < διαλάλω.

'Ο μὴ κηρυχθεὶς, ὁ περὶ οὗ δὲν ἐκηρύχθη προηγουμένως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων καθολικῶν, ὅτι πρόκειται νὰ νυμφευθῇ: 'Ο δεῖνα εἶναι ἀκόμα ἀδιαλάλητος. Παντρεύτηκε ἀδιαλάλητος.

ἀδιάλεχτος ἐπίθ. Βιθυν. Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Σαραντάπ. κ. ἄ.) Σίφν. Σύμ. ἀδιάλεχτους Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγκιάλεχτος Κύπρ. ἀδιάλεγος Χίος κ. ἄ. ἀδιάλεγους Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀδιάλεος Παξ. ἀζάλετε Τσακων. ἀδιάλογο τό, Χίος

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. διαλέχτος < διαλέγω. 'Ο τύπ. ἀδιάλεγος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ διαλέγω.

1) 'Ο μὴ διαλεχθεὶς, ὁ μὴ ὑποστὰς διαλογὴν ἢ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαλεχθῇ ἔνθ' ἄν.: 'Ελαῖες ἀδιάλεχτες Βιθυν. Σῦκα ἀδιάλεχτα Σύμ. 'Εχω ἀκόμα τὸ σπαρτὸ ἀδιάλεο

Παξ. Σ'τάρ' ἀδιάλεχτον Αἰτωλ. 'Αδιάλεχτα φασούλια αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Διαλέει τ' ἀδιάλεχτα (ἐπὶ τοῦ ματαιοπονοῦντος) Ἡπ. || Ἄσμ.

Τὸ γαῖδούρι τὸ δεμένο | τρώει χορτάρι διαλεμένο,
τὸ γαῖδούρι τὸ λυτὸ | τρώει χορτάρι ἀδιάλεχτο

Πελοπν. (Κορινθ. Σαραντάπ.) 2) Τὸ οὐδ. ἀδιάλογο οὐσ., ἡ μαστίχη ὅπως συλλέγεται πρὶν ἀκόμη καθαρισθῇ καὶ χωρισθῇ κατὰ ποιότητα Χίος.

ἀδιαλίγου ἐπίρρ. Χίος ἀδιαλίγο Σῦρ. ἀδιαλίό Σῦρ. ἀδιάλογα Χίος

'Εκ τοῦ δι' ὀλίγου. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀδιδάωρα.

Συχνάκις, συνεχῶς, ἀδιακόπως ἔνθ' ἄν.: Τὸν πιάνει πόνος ἀδιαλίγου Χίος Κλαίει ἀδιαλίγου αὐτόθ. Συνών. ἀδιδάωρα, κάθ'ε ὀλίγο (ιδ. ὀλίγος).

ἀδιαλόγιστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀδιαλόγιστους Λέσβ. ἀδιαλόγ'στους Λέσβ. Σάμ. ἀδιαλόιστος Κάμπ. Κῶς Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. ἀδζαλόιστος Κάλυμν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιαλόγιστος.

1) Ἀσυλλόγιστος, ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος Κάμπ. Λέσβ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Σάμ.: Βρέ, ἀδιαλόιστε, τί δουλειὲς εἶναι ποῦ κάνεις! Ρόδ. 'Επῆεν ἀδιαλόιστος καὶ πέρασε τὸν ποταμὸ αὐτόθ. 'Ανθρωπος ὅλως διόλου πλεὶς ἀδζαλόιστος Κάλυμν. 'Αδιαλόγ'στου τοιφάλ' Λέσβ. || Παροιμ.

'Αθροῦνους ἀδιαλόγιστους αἰὶς τοῦ τσ' ἀπατός του
κάμει εἰς τὸν τοιφάλι του ποῦ δὲν τὰ κάμ' ἰχθὺς του

(ὁ ἄνθρωπος πάσχει δεινότερα κακὰ ἐκ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀλογιστίας. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,322 καὶ 2,287) αὐτόθ. Συνών. ἀδιαμέτρητος, ἀσυλλόγιστος. 2) 'Εκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ, ἀπρόοπτος, αἰφνίδιος Κάμπ. Κῶς Σύμ.: Φρ. 'Αδιαλόιστη ὥρα νὰ σ' εὐρῇ! (ἀρά) Κῶς 'Αδιαλόιστη φουρτῖνα νὰ σ' εὐρῇ! (ἀρά) Κάμπ.

β) Τὸ οὐδ. οὐσ., αἰφνίδιον κακὸν Κῶς: 'Αδιαλόιστον νὰ σοῦ 'ρτῇ! (ἀρά). Πβ. ἀδιδάλυστος 4. 3) Ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος, πολὺς Σύμ.: 'Εφασ ἓνα ξύλο ἀδιαλόιστο (ἐδάρη πολὺ).

ἀδιδάλυστος ἐπίθ. Ἄνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. Σῦρ. ἀδάλυστος Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀδιάλυστους Θράκ. (Αἰν.) ἀδιάλυτος Πελοπν. (Λακων.) ἀδιάλ'τους Ἡπ.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *διδάλυστος < διδάλυνω, παρ' ὃ καὶ διδάλύζω. Τὸ ἀδιδάλυστος ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀδιδάλυτος.

1) 'Ο μὴ διαχωρισθεὶς, ὁ μὴ διακριθεὶς, ἐπὶ κλωστῆς νήματος, ὑφάσματος κττ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ.): 'Αδάλυστον παννὶν Τραπ. 2) Ἀκτένιστος Ἄνδρ. Θήρ. Κύθν. Νάξ. Πάρ. Σῦρ.: 'Αδιάλυστά 'χει τὰ μαλλιά 'ς ἀκόμα κ' εἶναι μεσημέρι Νάξ. 3) Ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, συνήθως ἐπὶ ὀνείρων Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.): 'Αδιάλ'τα εἶνι τὰ λόγια τ' αὐτ'νοῦ Ἡπ. 'Ονειρον ἀδιάλ'του αὐτόθ. 4) Τὸ οὐδ. οὐσ. συνήθως κατὰ πληθ., ἀτυχήματα, κακὰ Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ.: Μὴ τύχ' κὶ σὲ γνωρίζ'νι, κουρίτσι μ', κὶ πάθουμι ἀδιάλυστα! Αἰν. || Φρ. 'Επαθα τ' ἀδιάλυστα ἄγν. τόπ. Πβ. ἀδιδαλόγιστος 2 β.

***ἀδιαμέριστος** ἐπίθ. ἀδιαμέρζετε Τσακων.

'Εκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *διαμεριστός < διαμερίζω.

